

Иван
Давидков

Отлитането
на скорците

Стихотворения

1987, ПЛОВДИВ
ИЗДАТЕЛСТВО „ХРИСТО Г. ДАНОВ“
Основано през 1855 г.

Жената със свещта

ЛЯТО

С коса размахана косачът слиза —
ливадата надлъж просича той,
а ми се струва: в тоя юнски зной
полето разкопчава своята зелена риза.

И песента на пъдпъдъка излетява
из пазвата му. С ехо е налят
класът приведен и разпукнатият цвят,
на който тромава пчела се полюлява.

Тя с весел звън ще закръжи над нас
да търси мед и тишина, но в късен час
подобно паяжина размислите ни ще я оплитат

и цяла нощ по тъмните бърда
засветили села — като стада
ще скитат да пасат безсънието на щурците.

МЕДУЗА

Къде отнасяше ни влакът – към град в безкрая, към звезда
или към нощната разходка на ветровете мълчаливи?
Край нас вървеше океанът, залиташе през дюни сиви
и стичаха се ек и пяна по степаната му брада.

Ти, който бе ни обещава с гласа на вечната вода,
че изгрев с пелена сребриста пътеката ни ще повива,
защо безсилни ни изправи над тия брегове ронливи,
пред Оня, който заличава без милост нашата следа?

Глас на приятел като котва сред пясъка се бе зарил.
Навред бе пустош и лилава цъфтеше сянка на бодил.
Не виждах залив, нито лодка ветрило вдигаше над мене.

По дюна – хълбок на камила – течеше мътна светлина
и над измами и над тайни, над радости несподелени
една изхвърлена медуза изгряваше като луна.

УТРИНЕН ДЪЖД

На Тодор Динов

1.

Обу си сребърни пантофки всяка капка и в тревата затанцува.
Да ѝ се радваме ли или да скърбим
за угасените огньове и за тънкия им дим.
през който планината като странник отпътува?

Да вярваме ли, че под прояснени небеса
контурите ѝ пак ще очертае песен птича,
че в нашия прозорец с любопитство на момче ще занаднича
гора – и по клепачите ѝ ще блести роса?...

Танцува утринният дъжд и всяка капка е вакханка.
Прегръдката ѝ обещава нежност в кипарисовата сянка
на рая. Но защо дочувам удар на длето

и виждам как в усмивката на камъка –

в пукнатината мълчалива –
залъкатушило с нозе на гущер, ехото се скрива
и сепнати светулки в лабиринта на нощта повежда то?

2.

Сега разбирам капката – това е
не утринната флейта на капчук,
а оня пратен от небето звук.
който без милост времето дълбае.

Тя се разхожда – древна, вездесъща –
сред гробове незначайни, сред цветя.
Когато нежно корена прегръща,
зачева глухота на бездни тя.

Руши се всичко – кремъка, метала,
душата и звездата засияла –
и кой ли може да ги защити?

А пясъкът се дигли като тога
сред уморените нозе на бога
и в зъбите на вечността хрущи...

ЖЕНАТА СЪС СВЕЩТА

Жената със свещта, която познавам толкова години,
сподиряна от дълги сенки, отпуснати като криле,
с нечути стъпки в мрачината през моята душа ще мине,
тъй както селянка минава през голо есенно поле.

Над тайни тя ще се привежда като над извор сред тревата,
мълчание ще я оплита, с въртопи ще я мами мрак
и нейната присвита шепа, където трепка пламък златен,
ще бъде раковина с бисер на тъмен и безлюден бряг.

В лицето ѝ ще диша вечер, обхваната от листопади.
Тя ту ще грейва, ту ще чезне подобно далнина мъглива,
която вятърът прокъсва през гъсто ято от листа.

И няма глас да я повика, и няма кос да се обади.
Тя ще върви през мен – Касандра замислена и мълчалива,
додето като пеперуда сама не пламне от свещта.

КАМЪК

Аз тласкам камъка. Като Сизиф.
И всяко утро врязва в рамото ми ръбовете на зората,
и всяко пладне срива под нозете ми
подмити пясъци,
и всяка вечер залезът разпалва на дланта ми
своята жарава.

Когато прекосяхах първите глухарчета
и ме сподиряше смехът им, аз си казвах:
„Стисни зъби, това е сетното усилие...”

Ала се ширна гола равнина
и аз поех подир лалугера и задимялото стърнище,
затласкал своя камък.
Достигнах сипеи и ме грабна сухият му водопад,
през който тласках своя камък,
и запълзяла подир мен змия ми казваше:
“Стисни зъби, това е сетното усилие...”

А камъкът се сгромолясваше към низината.

И пак реките идваха като приятели и си отиваха,
оставили лъжовни отражения в дълбоките си вирове,
и пак приятели като реки течаха,
сред брегове, обрасли с делници,
посветваха из плитчините рибките на тяхното доволство,
просмукваше ги пясъкът или неведоми морета ги примамваха
и те ме изоставяха.

А аз все тиках камъка
по стръмнината.

И пак – луна в прозореца и ек над призрачната планина.
И пак – старикът на съседното легло бълнува,
подобен на изровена от древен изкоп статуя,
и пак – разсъмване над оголелите гори
и в рамото ти – ръбовете на зората,
и пак: “Стисни зъби, това е сетното усилие...”

...Додето стана тишина
и камъкът полегне като уморено куче
до нозете ми...

ЦВЕТЕ И ПЧЕЛА

Мисли за мен сега, когато нощните трамваи ни делят,
защото утре моят глас в съня на птиците ще се пресели
и думите, които в мигове на гняв и обич сме посели,
през бурена на спомените ще растат.

Мисли за мен сега, когато свещникът върви от стая в стая,
за да ме търси – и от него позлатен, дъждът плете
прозрачна дрешка за роденото в душите ни дете,
което може всякоя звезда по стъпките и по гласа да разпознае.

Ще дойде час и ще се срещнем – цвете и пчела.
С душа, натегнала от далнини и от мъгла,
ще закръжа над тебе – полъх от планета непозната

и ще се мъча да открия твоите черти
в цветеца, който от роса блести,
а ти ще ми продумах: “Бях звезда, но пуснах корен на земята...”

СЕДЕФЕНОТО ВЕТРИЛО НА РИБИТЕ

През онова далечно гръцко лято
брегът под лакът беше стиснал залива –
китара сребърна – и в утрото се носеше
мелодията на рибарските пристанища.
Тя беше плясък на вълни танцуващи,
тя беше скърцане на стари кораби,
които карат своя лов. Лежеше
по палубите рибата пленена,
но я размърдваше мелодията на морето
и аз си казвах: рибата танцува.
А то бе сепнатата тръпка на живота –
последната, трагичната... И някоя свистяща риба,
прелитнала през борда, се забиваше
дълбоко в залива. След нея други
като изстреляни от лък разперваха
седефено ветрило над водата...
“Пленени танцовачки, още малко! –
им виках с устни тъмни и горчиви. –
С дъха си угасете черната жарава
на палубата! Още малко –
и нежната вълна ще ви приеме
в прегръдката на безпределните пространства...”
Раздипляха се рибите над мен –
ветрило в пръстите на нереида –
и аз усещах дъх на свобода
в свистенето на утринните чайки.
И островите плаваха тържествено –
с изопнати платна от кипариси...

ПЛУВЕЦ ВЪРХУ ПЯСЪКА

И всичко стана изведнъж. Прострян по гръб,
видях високото дърво на полилея,
отрупано от плодове. И някой с меч на архангел
отсече тъмното стебло и то върху лицето ми се срина.
Остана облак над душата
и в него ножът светеше като знамение,
и агнецът обречен
се луташе в ливадата на своята надежда.

Сега се питам кой внезапен прилив ме изтласка на брега,
когато пяната свисти в зъбите ми
и черните пиявици на водораслите пълзят в душата?

Благодаря ти, мила,
че се промъкваше подобно утринна искрица
през тъмните ключалки на отчаяните часове,
че бе до мен ръката ти, когато болката
със пипала безбройни ме оплиташе
и съскаха екраните като море в часа на прилив,
и цифрите се плъзгаха по твоето лице –
мехури от дъха на исполински риби.

Благодаря ти, мила,
че бе до мен в часа на чезнешата и безпомощна душа,
когато болничната стая бе като перон,
на който мислех, че ще мога с тихи устни да продумам “сбогом”
на изпращачите. Ала разбрах, че времето изчезва.

Всичко става празно и тревожно.

Каква е тая паника? Защо внезапно тръгва влакът?
Къде е куфарът ми? На коя седалка?
Какви са тия непознати хора на перона?
И твоята ръка защо изчезва като птица? И защо
не мога с дъх едно перце – за сбогом – да докосна?...

Разсъмва. Лодката на моето легло е вързана за кòла на зората.
Вълните я люлеят. Утринно небе ли виждам
над старите борики, дето
една шишарка се опитва да политне със крилете на синигер?

Лежа по гръб, изхвърлен върху пясъка –
плувец, едва достигнал до брега, – и по лицето ми
засъхва с водораслите ехтежът на морето...

БОЛНИЦА

1.

Балконът, старият балкон сивее,
от пожълтял бръшлян оплетен.
Ромео, мой приятелю, къде е
прекрасната ти Жулиета?

Додето търсиш стълбата към нея, свечерява.
Очакваш ти луната тайните чертози да отвори,
а тя като дежурна лекарка минава
по облачните коридори.

Ще вземеш звездно хапче, ще усетиш как светът замира.
Сънят ще бъде твоята награда.
А по стеблото на нощта незрим кълвач ще репетира
една Шопенова балада.

2.

Не знам дали на кучетата лая
разбуди тия листопадни дъждове
по есенните хълми над Владая.
Там доловете са реки с прелели брегове
и шумоленето на вятъра ги подкопава
под моите нозе. За корен и за паяжина уловен,
аз търся брод през тяхната жарава
и виждам в капките роса пред мен:
като момче по ябълката необрана качва се зората
и златни светят в ранната дрезгавина
двамината прегърнати, които до фонтана разговарят;
над влака, вместо пушек, се изтяга птиче ято,
додето подир листопадните стада върви овчарят
и от звънците се отронва бисерна слана.

3.

Свиждане в четвъртък и неделя.
Тихи погледи. Недоизречени слова.
Днес леглото бяло ни разделя,
утре може между нас да израсте трева.

Ти се мъчиш да си весел, да прикриеш
зад една усмивка мисълта.
че със слънчевото зайче върху одеялото и ние
ще изчезнем от света,
че измислица е оня странник с огнени зеници,
който идва всеки глас да заглуши.

... А в усмивката се блъскат като птици
безприютни
нашите души...

На Първолета

Кога в мълчанието на алеите ще стъпиш
като в напращена трева – и ще ме поведеш
през тия бели коридори – към градини с дъх на пъпеш,
към заливи от пяна и ехтеж?

Повикай бриз – да дойде с теб на гости.
Вълна горчива доведи – да плисне зажаднялата уста.
На гларусите ножът остър –
небесна страница да ми разреже – стихове от облаците да чета.

Кажи на полуостровите да изцвелят
като коне, нагазили до гръд
сред пяната – и нека твойт поглед ме закриля,
когато вкопча пръсти в гривата им и над бездната подиря път.

Натам – към вечната загадка, към несекващия ритъм
на одисеевите заливи, към лобната скала...
И ако падна – да ми легне над очите
вик на потънали пристанища и на весла.

НОЩНИЯТ ВЛАК

В памет на Веселин Ханчев

Притворил скърцащата порта с крак –
без да ме будиш и да се сбогуваш, –
по пълнолуние ще отпътуваш
с един безмълвен полунощен влак.

Отдън простора – мътен и дълбок –
ще лягат дълги сенки на фенери.
Пероните ще са като пантери,
залегнали преди жестокия си скок.

Ще чакаш да те пощади нощта,
но острите им нокти ще усети
не прелезът, не влакът – а сърцето,
в което приютил си ти света.

Там ще кървят изгубените дни,
нанизали раздяла след раздяла.
Пердето на вагона – птица бяла
ще изплющи над град в развалини.

И ще ме шиба голият клонак,
когато по следата ти заскитам,
ще ме поваля с глъхнещия ритъм
на тоя безпощаден нощен влак...

БУТИЛКА В ОКЕАНА

По примера на старите матроси –
преди да ви задави гибелният миг,
в бутилка затворете своя вик
и я пуснете – към безкрая да се носи.
Да я люлеят там вълните коси,
да я догонва вятърът с камшик
и залезът като за еретик
да стъква кладата на вечните въпроси
за гибелта и за безсмъртието. Да дими
галактика от чайки над незнайните земи,
над каменния бряг, към който споменът за вас пътува.
Прибоят нека бъде светъл взрив
от вашите души. И милостив,
самият бог на бездните последното ви утро да сънува.

Отлитането на скорците

МИГОВЕ

На д-р Петър Петров

Не вярвах, че отново ще дочакам есента,
а ето тя, от тебе подарена,
вървеше като вярно куче подир мене,
размахало опашка от обрулени листа.

Не вярвах, че по длан на кестен ще гадая
съдбата си, а ето: твойт дъх ме осени
и в лабиринта на очакваните дни
едничък споменът остана да се лута като паяк.

Зора надничаше през моите врати
и виждах – в прореза се вият птици –
вестители на вечния живот.

А боровете, по които скреж блести,
като хирурзи снемаха сребристи ръкавици
и от челата си избърсваха студени капки пот.

НОЩНИТЕ ГРАДИНИ

Когато с дъх магичен нощните градини
налеят чашката на мака чер
и вятърът подобно Паганини
завърши полунощния концерт,
когато заливът е празна зала
и само стъпките на някой непознат
догонват музиката отзвучала
под кипарисите на сънения град,
аз тръгвам да проводя дървесата.
Снел сенките от лунната стена,
държа им да си облекат палтата.
И те поемат през нощта на юни
отвъд съня, от другата страна
на музиката, утаена в лунните лагуни

СЪНЯТ

Една врата ще се отвори,
едно звънче ще заръми
преди дъжда. Ще сме сами
и само вятърът по двора
ще буди нощната трева
със стъпките си. А пчелите
в гласа ни лепкав ще залитат
и ще жужат едва-едва.

Ще тръгне през поля заспали
сънят. Ще спре до тоя праг
и с въгленче на цъфнал мак
цигарата си ще запали.
Ще гледам дланите му аз,
дълбоки като бездни слени,
и ехо ще кънти над мене,
и ще ме грабва с тъмна власт
едно усещане за вечност,
което трае само миг —
и го пронизва с дълъг вик
прокоба на звезди далечни.

В ластари с дъх на небеса
прозират гроздове изпити
и в тъмните им шупли скита
прозрачна есенна оса.

Ята над хълмите. Река
между пресъхнали герани.
Една гергина в скреж ме кани
на път. Протяга ми ръка.

Ала вихрушка ме държи
за рамото. И стародавен,
под необятни небеса
денят сияе – грозд забравен, –
над който слънцето кръжи –
прозрачна есенна оса.

ОТЛИТАНЕТО НА СКОРЦИТЕ

На Николай Зидаров

Насън, а след това наяве
ти виждаш техните ята.
Кръжат, в прозорците разпалват
жарта на есенни цветя.
Ту половината зора
с криле размахани изтриват,
ту половината душа
с нечакан листопад покриват,
ту бликват като водоскок
сред оголелите дървета,
ту като тъмен Млечен път
изпълват изведнъж небето.

Оставаш сам ти, който имаш
съдба на есенна бразда
и дланите ти ек застила
като напуснати гнезда.
Оставаш с празното небе,
в което погледът ти скита,
и благославяш примирен
отлитането на скорците.
А в теб като в поле, където
тъмнее лятното сребро,
огромното небе посява
едно отронено перо...

ПОБЕДА

Денят с нощта ли е играл
на голата дъска шахматна?
Лежат като след схватка ратна
до воин черен – воин бял.

Жребец препуска без ездач,
лежат оръдия смълчани
и офицерът смъртни рани
превързва с късове от здрач.

Небето през сълза те гледа.
Как да се радваш на победа
сред толкова злочестина,

когато гарвани се гонят
над победителя с корона
от самота и от слана?

ПАРКЪТ

Паркът като дом опразнен стана.
Глухо някъде скрипти врата.
Голото момченце на фонтана
се облича с есенни листа.

Смачкан вестник вятърът подмята.
Няма стъпки, нито гласове.
И наднича крадешком мъглата
зад пердета с избелели цветове.

През жарта на есенни поляни
в спомена резливо вее хлад.
Локвите са пълни с грак на врани
и с ухание на листопад.

А когато идваш от разходка
по тревясалия горски път,
само две зеленооки котки к
ато тъмни мисли те следят.

И скриптят под тебе стъпалата
на огромния безмълвен дом:
— Забрави, че всичко на земята
идва и изчезва мълчешком.

Забрави... Застанал до вратите,
гледай: по слана и кехлибар
есента из парка стар се скита
със свещица морав минзухар.

Теб ли търси? Или пеперуден
полет над цветец и над мечта?
...А във парка като в дом безлюден
глухо цяла нощ скрипти врата...

ЯВОРИ НАД СТРУМИЦА

Като златна есенна приумица
беше оня неочакван ден
и шумяха явори над Струмица,
и лози плетяха свод зелен,
и висяха гроздове янтарени
горе, под самите небеса,
и коли скриптяха, натоварени
с дъх на гроздобер и на роса.

Бързах ли по пътища неминати
или, млад и лекомислен, не успях
да дочакам празника на виното,
за да пия обич, сън и грях,
Да дочакам буйните наздравници
на тела, изплели луд венец
в час, когато чувството изправя се
с тласък на необуздан жребец?...

Ах, юзда на вечното възпиране,
как не смогнах да те прегриза,
дните си, от самота минирани,
дръзко да взривя с една сълза?
Радостта си давах аз на делници,
все отлагах празниците аз
и си мислех – дните безпределни са,
ще дочакам своя звезден час.

Все отлагах аз на най-любимата
да подам завинаги ръка,
все отлагах нежната, интимната
изповед на глас да изрека.

Чувството ми като птица гонена
литваше – и връщаше се пак.
А сега една звезда отронена
сепва ме с тревожния си знак.
И усетил мед горчив на устните,
аз разбирам в тоя здрач студен:
онова, което е пропуснато,
няма да се върне пак при мен.

И загледан над вечерни друмища,
дето лепкава мъгла пълзи,
търся златната гора над Струмица,
търся натежалите лози.

...Гроздобер там правят крайграничните
есенни звезди в простора тих
и отнасят вдън небе магичното
вино, от което никога не пих...

ЧЕРНАТА КОТКА

Две лапички ме доближиха...
Подскок – при мен се гушна тя,
а ми се струва: мека, тиха
на скута ми лежи нощта.

През тайните ѝ аз се скитам,
обзет от нежност, доверчив,
и не долавям, че в очите
зелено дяволче мълчи...

Блажено тя се излежава
като любовница при мене,
но скришом остри нокти шават

и с цвят на мокра резеда
блести едно око – студено
като полярната звезда.

Какъв е тоя нощен звън? Не е ли
ек от камбанка на далечна гара?...
Отронени от дъбовете пожълтели,
подскачат жълди по тротоара.
А ти си мислиш: стъпки непознати
за гостенин среднощен те подсещат.
И ето: някой чука на вратата.
Отваряш: вятърът стои насреща.
Поканваш го. А той си отминава,
през двора хукнал, дъбовете люшка.
Нощта звънти. Там някой подковава
с копита златни бъдните вихрушки.

ТРЕВА НАД КАЛИМАНИЦА

На Йордан Радичков

Преди тревата гъста да попита
защо мълчиш под шипковия храст,
видях как от душата ти излита
един фазан като човешки глас.

И светлинка магьосана се мерна
в молитвата за твоя сринат дом
и по следата на звезда вечерна
едно глухарче тръгна мълчешком.

Разгърден от вечерни ветрове,
по цигански се смееше разцъфнал глог
там, дето пуста черквата стоеше,
но той бе спътник на мистични светове
и под кубето като тъмен бог
до късно нощем прилепът кръжеше.

КРАЯТ НА ОКТОМВРИ

1.

Димят огньове из планинските села.
но листопаден вятър ги завява
и шумата се стича като лава
по склонове от пушек и мъгла.

А във кафеза, зад изпрашени стъкла,
вместо канарче в привечер такава
един довян тополов лист запява
и в мрежата се блъскат звънките крила.

Дали от дишането на нощта
възкръсва в есенната глухота
висок, спирален дим над златната пустиня,

или – невидим – някакъв факир,
дошъл от безпределния всемир,
със свирката си укротява кобра синя?

2.

Бе гостенка в съня ми тая светлина
на хризантемата и бялата гергина,
ала нощес ме сепна непозната тишина
и се стовари мракът в стаята – като лавина.

Помислих, че луната зад баириите отмина,
затуй е тъмна есенната равнина,
а то угасваше на двора моята градина,
попарена от неочаквана слана.

И си припомних есенните отшумели панаири
в Берковица. Бараките са празни. Вятър свири
и лампа цяла нощ на пътя като клоун се покланя.

Потънали сред шумата до колене,
стоят в мъглите циркови коне
и гривите им тегнат от слана и грак на врани.

3.

Ръката може да заспи
и може да заспи лозата,
додето виното кипи
и есента върви в душата
с нечути стъпки. Погледни
градините – там чезне Струма,
там чезнат тия южни дни
по птичи гласове и шума.

Опалени от летен пек,
набръчкани от дълга жажда,
като лицето на човек
са склоновете на Огражден.
Там всяка орница мълчи,
додето плугът я обхожда,
тъй както в майчини очи
мълчи предчувствие за рожба.

Ала разбираш ти езика
на есенните равнини,
когато гасне трепетлика,
когато зърното кълни –
и в тебе с цвят на кехлибар
горят небето и земята
и пръска се отронен нар
като ликуваща граната...

4.

На Злата Куфнерова

Лъжете се, че съм дим на огън,
с който ветровете си играят.
Аз съм седнала до пътя циганка. И мога
по дланта ви да гадая.
Мога в бръчките ѝ да се лутам –
бързей, който бреговете подкопава.
Мога да съм мълния, която за минута
тайната на небесата разгадава.
Дните ви стоят – гора край мене. Виждам брадва
и око, което удара ѝ пръв бележи,
виждам: кестени край корените се прокрадват –
сепнати от блясъка ѝ таралежи.
Ще магьосам аз съдбата – нейната ръка
с удар птиците над вас да не размята.
Вие не монета – дайте ми ветрец: да облека
с риза златна циганчето, дето се обажда от главнята.

5.

Вие ли, вихри, всички следи
с ек листопаден скрихте?
Сякаш до златен роял седи
Рихтер.

Слушам го. Път през съня на дете
стъпките ми бележат,
а по билата дантели плете
скрежът.

Тук ли ще спра, от мъгли пленен,
тук ли на ледна поляна
скъсана струна ще звънне над мен –
врана?

Не – още свети бездънната вис,
още тревата диша,
още под пръстите всеки лист
клавиш е.

Още гората ми казва: “Дойди!”
ехото казва: “Открих те!”
Още до златен роял седи
Рихтер...

Внезапен празник

АНЕЛИ

Твоето северно име не е ли
дом на дъжда и на мокрия кон,
който на вятъра прави поклон,
Анели?

В твоето име ангели бели
като под свода на катедрала
святкат с крилете си, пеят хорали,
Анели.

Виждам как в него са завъртели
тънка вихрушка чайки вечерни.
Чакам усмивка през тях да се мерне,
Анели.

А под крилете им са затрептели.
сиви, магьосани езера.
Смей се – на техните тайни сестра, –
Анели!

Смей се – и моите дни отлетели
и недокоснали твоя праг
ти засипи с бавен северен сняг,
Анели...

Чакам от твоя поглед зимният залив да светне,
нищо, че март го пронизва с влага и чайка крещи
дълго и дрезгаво – цъфнал бадем ще наметне
твоего рамо, от хълма ще видиш ти
как със око на синигер зимна лоза е взряна
към каменистия залив, сякаш излян от мазут,
дето вълна, развяла свилен ръкав от пана,
с бели клавиши от миди свири Шопенов етюд.

Зимните врани на тежки ята
вечер долитат.

Чезнат в небето, а в мисълта
дълго се скитат.

Там те растат като тъмни стебла
над снеговете.

С плод са отрупани – мраз и мъгла –
тия дървета.

Тръгва сънят ми под клони от грак
в шир необятна,
тръгва да търси над пустия сняг
ябълка златна.

Ала гората полита. Студен
месецът свети
и като корени висне над мен
гракът в небето.

Мислех: ще мина под будни дървета
в ранното утро на март
и ще ми стопли дланта и сърцето
пламъче на минзухар.

Мислех: ще видя със ехо повита
новородена река,
а подир мене виелища скита,
вдигнала бяла яка.

Само в душата ми, сред аромата
на възкресени билà,
лута се тромава и мъхната
дива пчела...

АПРИЛ

Облак априлското слънце загърби.
Иде дъждът!
Иде дъждът!
Небето се смее
с бисерни зъби
и вихрушка препуска
по прашния път.

А там, дето лястовиците просичат
със сини длета долините,
скрипти в стари мелници песен птича
и мели сребърно жито.

Върху жарта на цвете
от брашното му хляб опечете
и дайте по залък
на коса малък,
на дъжда,
дето люлки върти
над планината —
и на оня хлапак
с боси пети,
дето в тях се люлее —
априлския вятър.

Април е месец на чудесата!
Иде дъждът!
Иде дъждът!
Небето се смее. Ликува душата
и с цъфнала вишна прегърнати,
нощем влюбени юноши спят...

ПРАЗНИК

Преди да оправи на сънния брод
постелята смачкана, изгревът чува:
звънти чучулига в априлския свод,
скорец се унася над своя фагот
и златен тромпет водопадът надува.

Зеленият явор, за празника чул,
държи под ръка трепетликата бяла,
в крилце на пчела се оглежда зюмбюл
и глухарче си шие наметка от тюл
за утрото на карнавала.

В градината на Овча купел цъфна първата магнолия
и цветовете ѝ отронени
като големи пеперуди съпровождаха
пазача, който метеше пейките по снежната алея.

Запя синигер. Пуканките в будката до моста
посипаха черешов цвят през пръстите на продавача
и голото момче сред езерото размразено
усети как от него яхнатата риба
с опашка месингова плясна
през тоя снежен ден, когато
в градината на Овча купел цъфна първата магнолия.

Над книгата – вечер, на масата – свещ.
По всеки прозорец – дантела от скреж.

Пред прага ми – пряспа. И вятър кръжи.
А кучето, свито на пода, лежи.

То сякаш е сфинкс, поглед в тъмното впил,
и тайнствен се плиска в душата му Нил.

И съска самум. И под тигрова шатра –
очите сапфирени на Клеопатра...

Царице среднощна на пясъка риж,
през колко загадки към мен ти вървиш,

Гнездо ли на славей е твойта уста
или все тъй носиш змия на гърдта?

Защо те очаквам? Когато тук спреш,
ти нощ ли ще бъдеш с наметка от скреж?

Ела!... Аз съм сфинкс, поглед в тъмното впил,
и тайнствен се плиска в душата ми Нил...

КИЕВ

Дъгата ти пролет от Днепъра пие
зеления шум на безкрая.
Дори през мъгли и виелици, Киев,
аз пътя към тебе зная.

От жерав проправен е той,
от гласа на тънките листопади.
На брезов листец като капка роса
блещука там моята младост...

Нощни беседи, след туй – мъгла.
В прозорци бледи дим от лула.
Вятърът рови жарава звездна.
Имаше обич – къде изчезна?

Сова се киска, бурен расте.
Имаше близки – къде са те?
Димът се носи в нощта голяма.
Много въпроси – отговор няма...

Сякаш вратите на рая
някой открехва пред мен.
Макове до безкрая и грях изпепелен.
Пее змия еклога –
сменя отрова с крила.
И по дланта на бога
тихо пълзи пчела.

Пяла душата, пяла.
Мислела: над света
с бели криле ще я носят
птиците на обичта.
Ала в съня ѝ нощем
глухо прибой шумял
и по сълзите внезапно
гневен архангел вървял...

Спомни си ти лунната фреска
с двамината влюбени върху стената
на бялата къща. И тая протяжна бурлеска
на жабите. И аромата
на моини сълзи и люляк,
с който нощта
бе рисувала любовта
по стената на бялата къща,
където с прощална въздишка
едничка луната сега се завръща.

Гост ли идеше с тревожна вест
или стъпките внезапни на съдбата чух нощес?

Станах да отключа пътната врата
и видях като в магия:
вятърът препускаше в нощта,
вкопчен в гривата на разцъфтялата кайсия.

Съдбата си не мога да гадая,
но бих желал в часа на ветровете
да махна с кърпичка – опашка на комета
и да изчезна във безкрая...

На Иван Спасов

Додето слушахме как обиграната ни спътница плете
от думи стълба към съблазните на рая,
пропуснахме да видим как ни се усмихва непознатото дете
от задната седалка на трамвая.

Додето гледахме как нашият съсед
като ловец през джунглата на своето самодоволство скита,
пропуснахме да видим как със гребена на месец блед
косите си зелени решеха върбите.

Додето хълмът като преуспял поет издигаше снага
и залезът със мантията на шурци запели го облече,
пропуснахме да кажем “сбогом” на нечаканата радост на мига,
със който няма да се срещнем вече...

В ОНАЯ НОЩ

Бе като пазва със светулки лятното небе
в оная нощ, когато те обичах,
когато се държахме за ръце
и сякаш не вървахме през гората тъмна,
а бродя на небето прекосяхме
и под нозете ни помръдваха, разклатени,
Персей и Андромеда –

там, където
сега изпрани облаци висят
върху въже, опънато от самолет изчезнал,
и само пожълтелите треви
ухаят на небе,
което е приличало – дали не е било насън? –
на пазва, пълна със светулки.

Стативът бе мачта. И в тая мансарда –
море, на вечерните птици познато –
шумеше с тополите по булеварда
прибоят зелен на софийското лято.
И пяна течеше под прашни каруци,
и чайки се стрелваха – мълнии къси,
но мигом попиваха летните звуци
в ека на трамвайните земеръси.

А в тъгла здрачът забиваше зъби
в зелената ябълка на натюрморта
и светеше кон върху хълма изгърбен,
и сини скумрии димяха по борда
на стария кораб. Художникът спеше,
наметнат с видения, не с одеяло,
и дъжд крадешком по съня му вървеше –
стар клоун с лице тебеширено-бяло.

НАД ДНЕПЪР

Под колелата пееше чугуна
на релсите, прорязали степта,
и басово, дълбоко, като струна
отекна мост и се изгуби в утринта.

А между зимните дървета с плаха
румения, прокъсала снега,
като ракитови листа лежаха
обърнатите лодки по брега.

Толкова тънко валеше дъждът,
толкова звънко шумяха листата
и от седеф сякаш бяха крилата
на отлетелите птици... Денят
вече догаряше. Слизаше здрача,
за да попие дъждовния звън.
Огънят мигаше с димни клепачи
и се унасяше в есенен сън.

СТАРОСТ

Познатите жени красиви
в прегръдката на друг мълчат
и часове немилостиви
се сбират в полунощ на съд.

Очите в тъмното се взират,
но там се лутат в пустота
и ветрове те конвоират
в каторгата на старостта.

На Ивановден сняг. И в далечния парк – светлини.
На Ивановден бяг на забравени вече шейни.

Накъде отминават? И кой до юздите седи?
Дълга вечер завява до прага ми всички следи.

Бял, безбрежен простор. И залутан сред преспите кон.
Пее в тъмното хор от врабчета по моя балкон.

Пеят гостите зимни с опушени, мокри крила
и внезапните химни изчезват сред мрак и мъгла.

В тая музика проста не чух ли под месеца блед
как се плиска Огоста под тънко скриптящия лед,

под най-чистия сняг на щастливите мои дни,
под ехтящия бяг на забравени вече шейни?..

ОТПЪТУВАНЕ

Ще пиша бос по свлечища от глина
писма до есента. Ще ги чете
мелодия на селска окарина
и дим до небесата ще расте.

Той – на ухо – със облака ще сподели
това, което буден аз сънувам,
и дъжд през вик на сойка ще вали,
и аз нозете си с вечерно ехо ще обувам.

Довиждане, ята! Крайпътен храст –
янтарна клада от нощта разпалена, –
довиждане! Твой въглен ставам аз.

Камбанката на тъмния кантон звъни –
и вишна, снела шапка алена,
за сбогом маха след последния вагон.

Ноцен прозорец

ОДИСЕЙ

Виж: приижда водата сред хълмите черни,
духа вятър, вълна до вълна се рои,
сякаш седнало гърбом, морето безмерно
на дланта си сребристи стотинки брой.

То, скъперникът алчен, какво ли ще купи:
за сълзата горчива ще стигнат ли те
и за щъркела бял на църковния купол,
който – ангел самотен – в небето расте?

Оглушена от плясък и песен на жаби,
обкръжена отвред, сред вълните до гръд,
равнината размахва ръждясали саби
от тополи, които тревожно звънтят...

Одисей, Одисей, де ли залив те чака,
в кой прозорец за тебе ще светят звезди?
Из дворовете пусти на твойта Итака
мъдреци-водорасли поклащат бради.

И додето обличаш моряшката блуза
ти, моряк сухоземен край пусто шосе,
с ореол от мухи над юлара охлузен
троянския кон в твоя спомен пасе.

КРИЛЕ

Изгарят космонавтите в безмълвния безкрай.
Ракетата запалка ли за нашата цигара стана?
И търсят въртолети пепелта им в степите на Кустанай,
и лутат се над бала на акулите сред океана.

Все още ли земята — тая птица
с криле, проскубани от толкова войни,
в гнездото си излюпва, редом с дипломати и войници,
и романтични пленници на гибелните висини?

Съдбата ни върти
като касетки в дискотека.
И днес от празника и си отиваш ти.
А утре сняг ще пада върху моята пътека.

И снели празничните дрехи на себичността,
с които ни събра вихрушката на карнавала,
ще видим ли, че прогорени са от пепелта
на рожбите небесни
и от восъка на пламналите им криле
косата ни е побеляла?

Изгарят космонавтите. И бездната ръмжи след тях с очи на пума.
От пепелта им океанът ще замеси хоросан
за нашите спокойни домове.

И няма ли една звезда шамар да ни удари,
да ни сепне с гневна дума,
тъй както майка сепва своя неразумен малчуган?

МОЛИТВА НА НИКОС КАЗАНДЗАКИС

И рече критянинът,
когато пламъкът на свещта
с котешки език ближеше
лунното мляко на белия лист:

— Дай ми, господи, още малко дни —
колкото шумата на една маслина —
да довърша Човека, когото извайвам
толкова години от критска глина.
Нощем се будя и го виждам: целият зее
от пукнатини —
сърцето му като гнездо се люлее
в клони от нощи и дни.
Исках да заселя в него птиче,
което да кълве от дланта на небето,
а из гнездото змия наднича
и ме гледа право в сърцето.

Не изскубвай, господи, корена ми от земята,
преди да пропъдя змията...

Но маслините шумяха,
сякаш дишаше Хаосът —
и господ не го чу...

— Дай ми, господи, още малко дни —
докато се върне при лъка стрелата.
Искам да мина по нейния път —
блуден син на критския вятър,
да слушам звънците на облачните стада,
преди да им дам дъха си,
в крайбрежните кръчми да пия с дъжда,
който после тревата над мене ще ръси.

Стрелата ще ми разкаже с глас на пчела
за омайното вино на забравата и на здрача.
Тя ще рече на сърцето: “Ела!”—
и ще го поведе хоризонта да прекрачи.

Не изскубвай, господи, корена ми от земята,
преди да дочакам стрелата...

Но господ гонеше дяволите
от ябълковата градина —
на рая и не го чу.

А смъртта вече надничаше
през ключалката.

АНТВЕРПЕН

Кеят е пуст – в облак воден прах.
Глухо скриптят въжета:
котви се спускат в тъмния смях
на крайбрежните кафенета.

Скърца морето с оловни врати,
скърца и призрази буди,
а над коляно на негър трепти
бродница-пеперуда.

Пърха в ръцете му жадни тя –
жълта магия сред тъмни цветя
свежда се да го целуне.

А през прозореца месец е взрян –
рижа маймунка на люшнат лиан
над африканска лагуна.

ТРЪСТИКИТЕ

Тогава Мари Тьорочек бе хубава и млада,
и влюбена във някакъв спортист от Будапеща,
за любовта си бе потърсила потаен кът
в тръстиките край Балатон. Бе лято
и тънък облак над лозята в Сиглигет
наподобяваше дантелената рокля,
с която – царствена – актрисата вървеше през селцето
и се изгубваше в тръстиките, където я очакваше щастливецът.

И всичките мъже на тоя балатонски бряг
усещаха как стъпките ѝ преминават като тръпка
през тяхното сърце. И всички юноши във треска я сънуваха.

И гъст бе нощем въздухът, и напоен бе с аромата
на нейното блажено тяло.

Ала в мрака
с тревожна флейта свиреше незрим унгарски Пан
в тръстиките и виждах езерото да надипля бръчките си по лицето
на сгушената в мъжката прегръдка – и я виждах през мъглата
самотна да лежи в прегръдката на есенния дъжд,
когато котката оранжева угасва
като петно от залеза върху килима...

Чак до разсъмване не секваше тръстиковата флейта.
А аз не исках да повярвам на тревожните ѝ звуци.

НОРМАНДИЯ

Нормандия димеше под дъжда студен
с огнища сред картофените ниви. И край мене
стояха ябълковите градини, овъглени
от листопадните пожари. Есенният ден
залиташе по глухи пътища, пиян
от киселото ябълково вино на зората,
и като бик в обора на мъглата
мучеше Атлантическият океан.

БИБЛЕЙСКИ МОТИВ

През нечие доверие той преминава,
както лисицата през пролетни треви,
и пяната на цветовете подир него се стопява.

Ще кажеш: няма той сълзата да отмине.
Ала когато свитото сърце кърви,
той търси сянката на Ханаанската долина.

Заглъхва вик. Над пътя лешоядът се върти.
Човекът търси стряха – да се приюти,
но го настига смях подобно съсък змийски,

и вижда той – мъгла пътеките намята
и свита като пепелянка, на тревата
сивее кърпата, избърсала ръцете на Пилат Понтийски.

ФЛАМАНДСКИ ПРАЗНИК

Как тоя северен площад между фасади строги
успя да побере фламандците на Брьогел,
смеха им да сплете в сияещо кълбо?
Кръжат танцьорките с коси развети
и по паважа като с кастанети
потраква клоунът със своето сабо.

Допреди час студен и мрачен – друг е
изплувалия из мъглата Брюге:
като витраж той свети, озарен.
И сякаш няма на света ни болка, ни обида,
и аз – щастливец – съм дошъл да видя
най-странния си съсн осьществен...

Ала по пладне звън на катедрала
ще прозвучи и ангел с риза бяла
бич от светкавици ще развърти.
Ще секне празникът – и в небесата
вихрушка гласовете ще размята
и дълго черното им ято ще свисти.

Как стария площад ще разпозна
без шумните изгнаници от рая,
наказани за неизвестен грях?
Ще пада здрач. По сивите павеа
сълзи на клоун бисерно ще светят
и ще угасват сред мълчание и прах.

КЛЕОПАТРА И АНТОНИЙ

На Дмитро Павличко

Цезар е мъртъв. Гони
вятърът пясък сух.
Наливай, Марк Антоний!
Брачното ложе с пух
нежен

за ласки ни кани.

Нека страстта покори
непокорените длани!
Нека дъхът ни гори!
Между две сладки глътки,
под ромон на лози,
и между две прегръдки
вечната нощ пълзи.

Нейният мрак ни оплита –
биле с отровни зърна.
В нейния шепот се скитат
кораби с тъмни платна.
Наливай, Марк Антоний,
забравил Октавиан!
Вечността ще ни отрони
от празната си длан.
Между две сладки глътки
и между две сълзи,
и между две прегръдки
усойницата пълзи.

ГЪЛИВЕР

Роден да тръгнеш в утрин ранна
под пляска на вятър свеж,
ти ще преплаваш океани,
в незнайни заливи ще спреш.

Но там ще те пленят. И в зноя
с въжета ще те оплетат
и стражи всяка мисъл твоя
ще водят по брега на съд.

Из съвестта ти ще се лута
високомерен лилипута,
за мярка дал ти своя ръст,

но ще мълчиш ти горд, защото
сълзата ти ще е Голгота
с издигнат за палача кръст.

„АНГЕЛИТЕ" – ФРЕСКА ОТ ВРУБЕЛ В КИРИЛОВСКАТА ЦЪРКВА – КИЕВ

Ти рисува царица Тамара
и в душата на демона взря
отмъстителен поглед. Но пара
с пъклен блясък нощта ти огря.
И до ада достигнал, накрая
мир потърси в църковния двор.
Беше фреската път към рая,
но не чу в мрака ангелски хор.
Над греха, който беше изкупил,
чу: господната клетва ечи.
И свистяха под тъмния купол
луди ангели с гневни очи.

СЛЕД ПРАЗНИКА

Душата на бика високо над арената ще плава
като вечерен облак. И тоreadора
ръцете си ще мие на фонтана посред двора,
ала кръвта по пръстите му неотмита – ще остава.

И гневна, между кипариси черни,
луна двурога над сърцето му ще свети.
А пролетната нощ ще трака звездни кастанети
и като циганка кастилска ще танцува хабанера.

ЦЕЛУВКА

По воля на съдбата или по принуда
на мълчаливото покорство и на съвестта
ще минеш ти по сянка на маслинови листа
и ще дочакаш там целувката на Юда.

Тя челото ти – бледо и замислено – ще увенчава
със преданост, усмивка ще застила твоя път,
но гвоздеите на разпятието ще звънтят
в ека на стъпките, когато той си отминава.

Тълпите утре ще крещат: “Осанна” и “Разпни го!”
Звезди ще пишат по небесното индиго
псалом за болката, която тая нощ не те отмина.

Сега Голгота спи с блаженство на дете
и сянката ѝ сведена плете
за тебе ореол от тръните на Гетсиманската градина.

СЕЯЧ

Ти като бог от фреска
в бурена търсиш път.
Поклон ти прави днеска
единствено дъждът.

Година след година —
животът ще изтече.
Врана като гилотина
дните ти ще сече.

Но ти върви в браздата —
твоя съдба е тя.
Посявай здрач и вятър,
за да поникват цветя.

Под завилняла сприя
ти си повтаряй в нощта:
— Сей, докато самия
станеш зърно в пръстта...

Симфония
на чезнещото
лято

1. В МИГА НА ТАЙНСТВОТО

Дали козата си, или вечерната заря дои
старицата, подпряна до вратата,
та като лъч през облак в здрачината
през пръстите ѝ млякото струи?

В гласа на зазвънялото ведро
се вмесва хлопка на козел. Те сякаш
огласят лабиринтите на мрака
с Орфеевите струни от сребро.

Душата ми по ехото им скита,
но в сатанинска примка я оплитат
заслизалите по рида стада

в мига на тайнството велико —
преди да се обърне Евридика
и да изчезне в ада без следа.

2. ПРЕЗ НАЙ-ДЪЛБОКИЯ МИ СЪН

През най-дълбокия ми сън нощес премина облак
и заваля. Тревите задимяха
като забравено огнище. После дълго слушах
как някой се изкачваше по стъпалата
на къщата. В прозореца надникна вятърът
да види буден ли съм и вратата
протяжно се засмя, когато го съзря надигнат
на лакти над перваза. Аз сънувах,
че лятото се стяга за път. Реката с пяна го обуваше,
лозините му шиеха сребриста дреха
от пух, а нашият капчук броеше
стотинките, с които ще му купи
билет за утринния влак,
изпускаше ги,
дълго ровеше в тревата,
но вместо тях
докосваше гласа на лястовиците,
нанизали гердан по жиците край пътя...

3. ДЯВОЛЪТ

Бях чул, че дяволът живее във душата на козата,
а го видях да се разхожда в избелелите зеници на пастиря
като в трева на пасище, опърлено от сушавото лято,
и лъкатушна диря на усойница бе дяволската диря.

Усмивката на стареца изтегна бе устните му като прашка
и думата бе камък, който можеше след миг да ме догони.
А рижото козле, приклекло под вимето, помръдваше опашка
и старата коза ме гледаше с очи на Рафаелова мадона.

4. ДЛЕТО

Човекът, който дяла ангели за гробището край града,
мълчи сред каменни отломъци като в градина прецъфтяла.
Длетото му лежи в праха и дъбовете по превала
помръдват с хълбоци като запладнени стада.

Сънуват сухите дерета танца на априлската вода,
върбата е поседнала като вакханка отмаляла
и вика мраморът с уста, от жажда побеляла:
“Спаси ме ти от робството на тия глинени бърда...”

В прах се изправят рожбите му – мъртъв камък.
Криле без полет, свити зад гърба,
които нито глас на птица, нито тътен ще разбуди.

Как да прокъса обръча на своята съдба,
когато ангелските му криле погълна пламък
на затанцували над преизподня пеперуди?

5. ЗАСПАЛОТО МОМЧЕ

Започна бурята и аз видях
как мълнията ослепи прозореца
и засвистя в реката.
А умореното момче, което спеше
до мен, щастливо се усмихваше.
То чуваше навярно как свистят
ковашки мехове в небето
и виждаше превити над жарта
на залеза
огромни хълмове, като ковачи,
които с черните си длани хващаха
светкавици,
тъй както малчуганите ловят
над вировете водни кончета...

6. МЕД ОТ КЕСТЕНИ

“Медът от кестените е горчив” –
говореше пчеларят с пълна пита
в ръката – и като дете щастлив
ми даде от меда му да опитам.

Докоснах с устни капката янтарна,
усетих дим на гари и на далнина
и залив северен пред мен се мярна,
и чух шума на пенеста вълна.

Бе ранно утро. Върху пясък девствен
видях изхвърлена от прилива звезда.
До нея като до цвета на кестен
личеше – плаха – твоята следа.

За нея ли сега в градеца скромн
пчела редеше своя благослов
и капката горчеше като спомен
от кратка, забравена любов?

7. СИМФОНИЯ НА ЧЕЗНЕЩОТО ЛЯТО

По здрач, когато в Беговица и в Заряница доят козите
и млякото звънти в котлите, и над долината
се носи нежната симфония
на чезнещото лято, дирижирана
от някоя светулка с фрак златист,
аз сядам пред колибата на горския пазач
до мократа бутилка с крушовица, до домата
и до парчето сирене, в чиито шупли шават мравки.
“Наздраве!” – казва горският пазач
и вдига чашата. Аз чувам как се чука
не с мен, а с чашата кристална
на вечерта, наляна чак до горе
със скърцане на воденици.
А шипката го дърпа за ръкава.
Ракията тече през пръстите му. Той се смее:
“Ревнува ме от чашката. Защото шипката е моя годеница.
Когато пролет тръгна през гората, тя ме среща
със рокля сватбена и чака да я хвана под ръка,
а аз ѝ казвам да не бърза,
че още беден съм и мога да ѝ подаря
единствено гердан от вълчи дири
и да запаля огън пред колибата
от затанцували опашки на лисици.
Годините минаваха. Тя чакаше. Косите побеляха.
И вместо нея аз целувам чашката,
преди да легна сам в колибата...”

Отдавна в Беговица и в Заряница козите спят.
Светулката оставя диригентската си палка на тревата.
Симфонията секва. “Лека нощ...” –
прошушва кладенчето и си ляга,
положило под бузата сребриста длан.

8. ЩУРЧЕТО, КОЕТО ДОНЕСОХ У ДОМА ОТ БЕРКОВСКАТА ПЛАНИНА

...и ще останеш ти пленник неволен
между стените на нашия дом.

Няма да виждаш как шият соколи
сутрин мъгливата дреха на Ком,
няма клисурата с мирис на здравец
в хладната вечер да те облече.

Пей ми, звънче, сред планинска морава,
пей ми, щурче...

Няма да виждаш как орех подскача,
брулнат от клона, как пламват липи
есен, как в топлата пазва на здрача,
гушнала бузка, вечерница спи,
няма от лунното виме да суче
плахо сърне, ни река ще тече.

Пей, Дядо Вазово галено внуче,
пей ми, щурче...

Аз по гласа ти нощес ще възляза
до върховете, обвити в мъгла.
С дири еленови ще е белязан
пътят ми, с вятър, роден от крила.
Там твойт глас сред морени мъхнати
мека постеля ще ми изтъче.
Пей, златен сън на берковското лято,
пей ми, щурче...

9. ЗВЕЗДНО НЕБЕ

Вечер гледам небето звездно
и дъхът ми замира. В коя
нощ безсънна към теб ще възлезна,
шир, от чийто простор се боя?

Там приятел дали ще срещна?
Дом познат ще открия ли там
или както на тая грешна, з
ла земя ще се лутам сам?

Ще те видя ли там, Цветане,
остарял, побелял съвсем,
до разсъмване да останем,
нови стихове да почетем?

Михаил там ще срещна ли?
С него в лунна кръчма да поседим.
Кой е келнер там? Сириус? Вега?
Или друг наш приятел любим?

Ще отдъхва ли там душата,
дето здрача дантели плете,
или дълги доклади луната
на събрание ще ни чете

и понесли разбудена рана,
ще вървим мълчаливо в нощта,
както някога към Бояна
сме вървели по жълти листа?

Ще звънтят ли камбанки в лазура
или в мрака ще бродим сами,
с изранени нозе и пред буря,
прашен, Млечният път ще дими?...

Дълго гледам небето звездно.
Празник там златни люлки върти,
а душата ми тръпне над бездна
и сълза звездопадно блести.

Скърца звездна талига прашна
през безсъница и далнина.
И ме сепва бездънна и страшна
космичната тишина.

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖЕНАТА СЪС СВЕЩТА

Лято / 3
Медуза / 4
Утринен дъжд 1, 2 / 5
Жената със свещта / 7
Камък / 8
Цвете и пчела / 10
Седефеното ветрило на рибите / 11
Плувец върху пясъка / 12
Болница - 1, 2, 3 / 14
...Кога в мълчанието на алеите / 17
Нощният влак / 18
Бутилка в океана / 19

ОТЛИТАНЕТО НА СКОРЦИТЕ

Мигове / 21
Нощните градини / 22
Сънят / 23
...В ластари с дъх на небеса / 24
Отлитането на скорците / 25
Победа / 26
Паркът / 27
Явори над Струмица / 29
Черната котка / 31
... Какъв е тоя нощен звън? / 32
Трева над Калиманица / 33
Краят на октомври 1,2, 3, 4, 5 / 34

ВНЕЗАПЕН ПРАЗНИК

Анели / 40
...Чакам от твоя поглед / 41
...Зимните врани / 42
...Мислех: ще мина / 43
Април / 44
Празник / 46
...В градината на Овча купел / 47
...Над книгата вечер / 48
Киев / 49
...Нощни беседи / 50
...Сякаш вратите на рая / 51
...Пяла душата / 52

...Спомни си ти / 53
...Гост ли идеше / 54
...Съдбата си / 55
...Додето слушахме / 56
В оная нощ / 57
...Стативът бе мачта / 58
...Над Днепър / 59
...Толкова тънко валеше / 60
Старост / 61
...На Ивановден сняг / 62
...Отпътуване / 63

НОЩЕН ПРОЗОРЕЦ

Одисей / 65
Криле / 66
Молитва на Никос Казандзакис / 68
Антверпен / 70
Тръстиките / 71
Нормандия / 72
Библейски мотив / 73
Фламандски празник / 74
Клеопатра и Антоний / 75
Гъливер / 76
„Ангелите“ фреска от Врубел / 77
След празника / 78
Целувка / 79
Сеяч / 80

СИМФОНИЯ НА ЧЕЗНЕЩОТО ЛЯТО

1. В мига на тайнството / 82
2. През най-дълбокия ми сън / 83
3. Дяволът / 84
4. Длето / 85
5. Заспалото момче / 86
6. Мед от кестени / 87
7. Симфония на чезнещото лято / 88
8. Щурчето, което донесох у дома / 90
9. Звездно небе / 91

Иван Давидков

ОТЛИТАНЕТО НА СКОРЦИТЕ

Редактор Александър Бандеров
Илюстрация на обложката Иван Давидков
Оформление Елена Маринчева
Художник-редактор Веселин Христов
Технически редактор Виолина Хаджидемирева
Коректор Жанета Желязкова

Българска, I издание
ЕКП 07/9536272211/5607-44-87
Издателски № 2547
Формат 84/108/32
Печатни коли 6,75
Издателски коли 5,67
Условно издателски коли 3,04
Тираж 1637
Дадена за набор на 25. XI. 1986 г.
Излязла от печат на 15. III. 1987 г.

Издателство „Христо Г. Данов“ - Пловдив
Печатница „Димитър Благоев“ - Пловдив

Цена 1,03 лв.